

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **A. S.**, zastoupené JUDr. Milošem Červinkou, advokátem se sídlem Haštalská 27, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 8. 1. 2003, č. j. OAM-7888/VL-16-P16-2001, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 5. 2004, č. j. 15 Az 570/2003-17,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 5. 2004, č. j. 15 Az 570/2003-17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2003 zastavil žalovaný řízení o udělení azylu žalobkyni podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyni opakovaně vyzval, aby se dostavila k pohovoru (ty se měly konat dne 17. 10. 2002 a 16. 12. 2002); výzev však nedbala, o termínech obou pohovorů byla řádně vyrozuměna.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal nesprávné rozhodnutí. Zdůraznila, že výzvy ke konání pohovoru jí nebyly řádně doručeny; pouze proto se k pohovoru nedostavila. Podle žalobkyně došlo k pochybení v důsledku administrativních průtahů při změně místa hlášeného pobytu v době, kdy jí byla zaslána předvolání k účasti na pohovoru. Toto pochybení správního orgánu znemožnilo věcně posoudit důvody,

pro něž žalobkyně požádala o udělení azylu. Proto žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu zamítl rozsudkem ze dne 13. 5. 2004. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že soud vyšel ze zjištění obsažených ve správním spise o doručování obou předvolání a uzavřel, že zásilky je třeba považovat za doručené, žalobkyně se k pohovorům nedostavila a byly tak splněny obě podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu. Jako nedůvodnou odmítl námitku o administrativních průtazích při údajné změně pobytu, s tím, že žalobkyně tuto námitku nekonkretizovala a o ničem takovém správní spis nesvědčí.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy na nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka se domnívá, že ani u jednoho z předvolání k pohovorům nedošlo k fikci doručení, neboť žalovaný v rozporu s postupem stanoveným v § 24 odst. 1 a 2 zákona o azylu nesprávně vycházel při doručování z ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 71/1976 Sb., správní řád. Navíc nebyly splněny ani předpoklady fikce doručení podle správního řádu, neboť stěžovatelka se na adrese Č., P., v té době již nezdržovala, nýbrž trvale pobývala na adrese B. 9, P. V místě původního pobytu byla tato skutečnost známa, neboť stěžovatelka tam svou novou adresu zanechala. I kdyby stěžovatelka připustila, že k fikci doručení došlo, nebyla na druhý termín pohovoru řádně předvolána: ač se měl pohovor konat 16. 12. 2002, výzva jí byla zaslána 12. 12. 2002. Dále je stěžovatelka přesvědčena, že jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.] neboť se zde pouze konstatuje závěr, že stěžovatelka byla o konaných pohovorech řádně informována.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala též o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však - s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti - stala bezpředmětnou.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly především tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Ve spise je založeno čestné prohlášení stěžovatelky, že se po dobu azylového řízení bude zdržovat na adrese P. – K., Č., a stejně tak dvě zásilky, obsahující výzvy k pohovorům na dny 17. 10. 2002 a 16. 12. 2002, jež byly zaslány poštou na uvedenou adresu pobytu stěžovatelky, oznámeny a nevyzvednuty s uvedením, že adresát nebyl zastižen. Z dalšího písemného záznamu potom vyplývá, že stěžovatelka byla dne 3. 3. 2003 na odboru azylové a migrační politiky, pracoviště Červený újezd, seznámena v jazyce ruském s obsahem rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti o udělení azylu, a téhož dne také převzala originální výtisk tohoto rozhodnutí do vlastních rukou.

Podle § 23 odst. 2 zákona o azylu je stěžovatel povinen se dostavit na předvolání ministerstva k pohovoru. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení o udělení azylu zastaví, jestliže se žadatel bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru nebo neposkytuje

informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutkového stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka byla opakovaně pozvána k pohovoru, přičemž jí výzvy byly adresovány na jí uvedenou adresu pobytu, kterou stěžovatelka uvedla se současným prohlášením, že se po celou dobu azylového řízení bude zdržovat právě na této adrese. Stěžovatelka však ani v jednom případě opakovaného doručování výzvy nepřevzala, zásilky byly uloženy na poště, adresátka byla o uložení zásilek vyrozuměna, ty si však nevyzvedla, podle informace pošty nebyla zastižena, a žalovaný správní orgán po uplynutí úložních lhůt vyšel z toho, že účinky doručení nastaly za použití ustanovení správního řádu o právní fikci doručení při nezastižení adresáta, který se na adrese zdržuje.

Doručování v azylovém řízení je upraveno v § 24 zákona o azylu, a to tak, že podle § 24 odst. 1 tohoto zákona se písemnosti doručují do vlastních rukou žadatele o udělení azylu, podle § 24 odst. 2 cit. zákona se písemnost, kterou se nepodařilo doručit, uloží v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení azylu hlášen k pobytu, nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce, a nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10ti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Ze spisu je zřejmé, že v posuzované věci takto předepsaným způsobem doručováno nebylo. Stěžovatelce byly adresovány dvě zásilky, obsahující výzvy k pohovorům na dny 17. 10. 2002 a 16. 12. 2002, jež byly zaslány poštou na adresu pobytu stěžovatelky, oznámeny, uloženy na poště a nevyzvednuty s uvedením, že adresát nebyl zastižen. Za této situace je vzhledem k dikci § 24 odst. 2 zákona o azylu zřejmé, že tyto písemnosti, které se nepodařilo doručit, se měly uložit v ministerstvem určeném azylovém zařízení, neboť adresát byl hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. Oznámení o uložení nedoručené písemnosti mělo být v takovém azylovém zařízení vyvěšeno na úřední desce, a teprve pokud by si adresát zásilku do 10ti dnů od uložení nevyzvedl, mohl by být poslední den této lhůty považován za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Za této situace nutno dospět k závěru, že písemnosti obsahující výzvy k předmětným pohovorům nebyly doručovány postupem podle § 24 zákona o azylu ve znění platném do 31. 12. 2002, a proto nebylo možno vycházet z fikce doručení těchto písemností, uvedené v § 24 odst. 2 zákona o azylu. Pokud tedy nebyly výzvy k pohovorům stěžovatelce doručeny předepsaným způsobem, pak nelze uzavřít, že stěžovatelka byla o termínech obou pohovorů řádně vyrozuměna, a nelze tedy dovodit, že podmínky pro postup správního orgánu uvedené v § 25 písm. d) zákona o azylu byly splněny. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí tak neměl oporu ve správním spise a bylo na krajském soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí pro tuto vadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je z výše uvedených hledisek důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil, a věc mu současně věc vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu